

[Arne Bjerregaard]

merhus osv. Det er vi nødt til at tage med i betragtning, når vi taler om arveafgift, og derfor mener jeg ikke umiddelbart, at det rigtige ville være i den givne situation at nedsætte arveafgiften særlig meget, om den overhovedet skal nedsættes. Jeg tror, det var bedre, om vores skatteminister ville opgive sin værdistigningsafgift i stedet for og så lade være med at lempe arveafgiften. Jeg tror, det ville forbedre mulighederne for generations-skiftet betydeligt mere end en lempelse af arveafgiften.

Derfor må vi fra kristeligt folkepartis side sige, at ud fra en nationaløkonomisk betragtning finder vi det ikke rimeligt at nedsætte arveafgiften så drastisk, som det er foreslået af de konservative. Vi vil endda gå så vidt at sige, at hvis man vil opgive sin værdistigningsafgift, kunne det da være, man skulle bevare den eller endda stramme den.

Alfred Hansen (DR):

I princippet må man nok sige, at arveafgift er en form for dobbeltbeskatning under forudsætning af, at den formue, som man måtte have erhvervet, er kommet til veje simpelt hen ved opsparing, under forudsætning af, at man har betalt den skat, som man skal betale af indtægter. Det er jo sådan, at man desværre ikke har forhindret spekulationsindtægter, man har ikke forhindret, at enkeltpersoner kan skabe sig en formue gennem arbejdsfrie indtægter. Hvis det derimod havde været tilfældet, ville arveafgiften have været overflødig, og så ville den ikke have været berettiget.

Derfor må vi fra retsforbundets side sige, at hvis man kunne dele op og sige, hvor stor en del af den formue, som går i arv, der er en følge af spekulationsindtægter, af arbejdsfrie indtægter, måtte den naturligvis beskattes, og så kunne man måske endda pålægge den en større arveafgift end i øjeblikket.

Heroverfor har vi så, skal vi sige den lille mand, som det ene år efter det andet har sparet lidt penge op og har betalt sin skat af hver eneste krone, han har tjent, og når han engang går væk, er det naturligt, at han ønsker, at det opsparde beløb skal overgå til børnene. Man må nok sige, at det på dette område er uretfærdigt at have en arveafgift, og derfor kunne det være interessant, om forslagsstillerne, nemlig det konservative fol-

keparti, ville være med til at kulegrave hele formuebevægelsen, årsagerne til formuebevægelsen, årsagerne til formuekoncentrationen. Det skal man nok i hvert fald på forhånd ikke stille for store forventninger til. Det konservative folkepartis ærinde her er jo nok at friholde de virkelig store kapitalkoncentrationer for en arveafgift. Indtil noget andet er modbevist, kan jeg ikke forestille mig, at årsagen er, at det konservative folkeparti gerne vil hjælpe dem, der bor på 3. sal, og som eventuelt har sparet et halvt hundrede tusinde eller hundrede tusinde kroner eller mere op.

Men det er alt sammen noget, vi må se på i udvalget, også hvad der kan komme frem af oplysninger, vedrørende hvor meget arveafgiften udgør i provenu til staten.

Jeg skal derfor tilsige meget velvillig behandling af alle de problemer, der vedrører et sådant forslag, og sige, at det, vi forhåbentlig skulle kunne enes om, var, at man fik fjernet spekulationsmulighederne og mulighederne for, at disse formuekoncentrationer finder sted, uden at der er præsteret et stykke arbejde, uden at der ligger produktion bagved.

Men i princippet må vi sige, at arveafgift er en form for dobbeltbeskatning under forudsætning af, at der ikke har kunnet finde skatteunddragelse sted ved erhvervelsen af indtægten og den dermed eventuelle opsparde formue.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til de ordførere, der er fremkommet med velvilige bemærkninger om det lovforslag, vi her har fremsat. Jeg håber da på, at denne velvilje vil vare ved, når vi nu skal til at drøfte forholdene i udvalget med henblik på at se, om vi kunne komme frem til noget, der i hvert fald kunne betyde, at vi fik gennemført en nedskæring af arveafgiften inden for de nære pårørendes kreds.

Det lå i luften fra venstres ordfører, at det var noget, man egentlig godt ville være med til. Jeg har skrevet mig det bag øret og kunne vel heller ikke tro, det kunne være på anden måde, al den stund venstre sammen med os i 1972 vendte sig stærkt imod den forhøjelse, som dengang blev gennemført.